

Velký Kalygir – záhadné jezero na Kamčatce

Oslepující světlo

V květnu 1938, pracoval geolog Igor Solovjov na Kamčatce a studoval aktivní sopky. Jedna z tras, po kterých šli Igor a jeho týmový kolega Nikolaj Melnikov vedla po břehu jezera. To bylo na mapě označeno názvem Velký Kalygir.

Jezero Velký Kalygir na družicových fotografiích



Celkový pohled na okolí jezera



Detailní pohled na písčnou kosu před jezerem

Žádné stezky ani cestičky vyšlapané zvířaty geologové nenašli. Zvířata z nějakého důvodu obcházela jezero bokem, zatímco ve vodě se vesele plácaly velké ryby. Lidé museli jít podél břehu po pás ve vodě, aby se vyhnuli visícím větvím olší. Počasí bylo slunečné. Teplá voda jim nepůsobila žádné potíže.

Uviděl jsem skálu, poblíž které nerostla olše, připomněl Solovjov. Byla tam jeskyně. Myslel jsem si, že tam bude sucho a odpočineme si. Sklonil jsem se a vstoupil dovnitř. Rozhlédl jsem se a viděl, že jeskyně je naplněna vodou. V hluboké tmě byl vidět skalnatý ostrůvek, v jehož středu zářilo jasné modro-bílé světlo. O dvě minuty později, jsem za sebou uslyšel kroky Melnikova a jak jsem se ohlédl, jeskyně se ponořila do tmy. Zjistil jsem, že jsem slepý. Spadl jsem do vody a hystericky křičel: „Nikolaji, pomoc! Nevidím!“ Melnikov mě popadl za paže a táhl ke vstupu. Pak mě několik kilometrů, po pás ve vodě, nesl na zádech.

Ležel jsem nešťastný asi 10 hodin na břehu, než před mýma očima začaly blikat nějaké poskakující bílé, zelené a žluté skvrny. O hodinu později se mi vidění pomalu vracelo. Nikolaj také viděl to světlo uvnitř, ale ne na dlouho, jen na pár vteřin. To ho zachránilo od dočasného oslepnutí.

Ztracený oddíl

Časopis „Technika mládeži“ otiskl článek (viz obrázek v příloze), který způsobil rozsáhlou odezvu bývalých obyvatel Kamčatky. Ukázalo se, že u jezera Kalygir stála kdysi rybářská vesnice, postavený na místě Itelmenkého sídla Kynnat. Byla opuštěna již dlouho před válkou. Místní obyvatelé věděli o jeskyni a báli se k ní přiblížit. Počátkem roku 1920 se tam objevil malý jízdní oddíl zbytku poražené Kolčakovy armády. Bělogvardějci slyšeli příběhy o jeskyni a mysleli si, že tam bude ukrytý poklad, a zlověstné pověsti vyprávěné Itelmeny mají odradit ty, kteří by chtěli tohle zlato vzít do rukou.

O oddílu, který šel poklad hledat, nebylo pár dní nic slyšet. Pak se v obci objevil jeden z bělogvardějců, otrhaný a vyhublý. Voják nebyl zjevně zcela příčetný. Mumlal něco o ohni, který spálil jeho kamarády. Jeho obličej a ruce byly pokryté puchýři. Snažili se ho léčit, ale po několika dnech voják zemřel za hrozného utrpení. I docela menší popáleniny by mohly způsobit jeho smrt. Toho bělogvardějce zřejmě něco zabilo.

Expedice "Kalygir-80"

První expedici k jezeru zorganizovala v roce 1980 dálnévýchodní pobočka Ruské geografické společnosti. Její velitel, Valerij Dvužilnyj pozval Solovjova k účasti na expedici. Účast však Solovjov odmítl, protože geografové nebyli schopni získat na cestu vrtulník a pěší pochod v po pás hluboké vodě by muž jeho stáří už nezvládl.

Expedice ve složení pěti lidí se vydala na cestu na parníku "Sovětský svaz" a 3. srpna, přijela do Petropavlovsku - Kamčatskij. Teprve tam se ukázalo, že neexistuje stálé spojení s oblastí Kalygiru. Příslušníci pohraniční stráže je nalodili na projíždějící loď "Siňagin".

Když "Siňagin" míjel zátoku Kalygiru, kapitán řekl, že nikoho nebude vysazovat, protože je zde příliš mělká voda. Teprve po dlouhé debatě a připomínkách, kdo zde rozhoduje, spustil kapitán člun. Jeho obavy byly oprávněné - v blízkosti břehu najel člun na kámen a prorazil si dno. Geografové museli skočit do vody. Naštěstí, na břehu stála rybářská chýše s kamny, co byla označená na mapě.

První den výzkumníci strávili ve srubu, připravovali jídlo a kontrolovali vybavení. Následující den - 7. srpna, vyrazili na cestu po pravém břehu jezera. Solovjov jim řekl, co věděl, břeh byl skutečně tak zarostlý olšemi, že mohli jít jen po kolena ve vodě. Táhli na laně gumový člun, naložené stany, spacími pytlí a potravinami. Valerij sledoval dozimetr, ale ten ukazoval jen normální radiační pozadí.

Brzy všichni pochopili, že žádná přírodní jeskyně tady nemůže být, než malé prohlubně vyhloubené vlnami. Pokud zde existuje jeskyně, znamená to, že ji někdo uměle vyhloubil.



Podvodní objekt

Po celém pobřeží se válelo mnoho mrtvých ryb z šedýma kalnýma očima a vybouleninami na zádech. Živé ryby se sotva třepotaly ve vodě, zírajíce slepýma očima. Rackové se ani nepokoušeli klovat do snadné kořisti a drželi se daleko od vody.

Co se tady stalo? To nemohlo být způsobeno uvolňováním jedovatých plynů: lososi klidně táhli přes jezero, aby se zde vytřeli. Dozimetr ukazoval pouze 25 až 30 mikrorentgenů za hodinu. Ryby zřejmě zničil nějaký silný krátkodobý záblesk energie, který na okamžik změnil číši u jezera na smrtící past.

Byl již téměř večer a ušli jsme jen půl kilometru, vzpomínal Dvužilnyj. Jít dál ve tmě by nemělo smysl. Postavili jsme stan, nachystali spací pytle a začali připravovat večeři. Po jídle jsme seděli u ohně, sušili oblečení a dělili se o své dojmy ze dne, který jsme právě prožili.

V 10 hodin večer se na protějším břehu ozval hlasitý ryk a dunění. Přicházelo to spíše ze dna, než z povrchu. Zablýsklo se modré světlo a ozvalo se hlasité šplouchnutí, jak se obrovské těleso vynořovalo z vody. Po nějaké době se k našemu břehu přiblížilo osm obrovských vln. Naše loďka opakovaně poskočila na vlnách.

Bylo jasné, že z vody se vynořilo něco obrovského, ale co to bylo? Byl jsem tím velmi překvapen, tato monstrózní síla ve mě vyvolala nevysvětlitelný strach. Chtěl jsem běžet na kopec a uniknout směrem vzhůru. Nevysvětlitelný strach se projevil i u zvířat. S velkým úsilím jsme se přemohli, abychom zůstali na místě a nerozběhli se všemi směry. Poté, co těleso vzlétlo ze dna jezera a zmizelo, strach nás rychle přešel.

Pak se na vodě u protějšního břehu zablýskly žluté tečky. Po 2-3 sekundách se na břehu objevila velká modrá polokoule o poloměru asi 30 až 50 metrů, tyčící se až nad vrcholky stromů. To se několikrát opakovalo v intervalu asi pěti minut.

Nejprve žlutá tečka, pak následovala modrá polokoule. Tečky nebyly příliš jasné. Ale polokoule se zdála jasná a pevná. Nebylo přes ni vidět břeh. Měli jsme sice fotoaparáty, ale nikdo nemyslel na to, aby udělal snímek. Lidé se pak vymlouvali, že černo-bílý sovětský film by stejně nemohl zachytit tuto nebývalou podívanou.

Byla to podvodní základna UFO?

Tam, kde se objevila polokoule, bylo vidět nejvíce mrtvých ryb. Možná, že zde byla nějaká spojitost mezi tělesem a oslepujícím zábleskem při odletu. Jezero je snad 90 metrů hluboké, může se tam schovat cokoli.

Navštívili jsme místo, kde podivný objekt vyletěl z pod hladiny, ale neviděli jsme nic zajímavého, řekl Valerij. Skončil třetí den průzkumu jezera, ale výsledky byly nulové. Západní zátoku jezera jsme pečlivě sledovali dalekohledem. Byly tam strmé svahy hor, ale žádné známky jeskyně. Byli jsme velmi unaveni nekonečnými pochody, ale nepřiblížili jsme se k žádnému řešení. Času bylo málo. Nakonec nás měl vzít na palubu rybářský člun, toho jsme se ale nedočkali. Geografové museli jít tři dny tajgou na Mys Županova, kam rybáři pravidelně jezdili.

Expedici "Kalygir-81," výzkumníci připravovali mnohem opatrněji. Vědci měli k dispozici nafukovací člun s motorem, akvalungy, přenosný kompresor pro doplňování tlakových lahví a celý barel benzínu. Během pouhých několika dní, skupina objela na člunu s motorem celý obvod jezera, pečlivě prohlíželi jižní záliv, ale nenašli žádnou jeskyni. Možná, že zmizela pod vodou po silném zemětřesení. Expedice, pro každý případ ještě prozkoumala blízká jezera Malý Kalygir, Velká a Malá Medvěžka, ale nenašla ani náznak vchodu do jeskyně.

V případě, že jeskyně skutečně zmizela pod vodou, mohli by za pomoci echolokace prozkoumat dno a břehy. Echolot by nejen našel vstup pod vodou, ale také zkontroloval, zda v hlubinách jezera nejsou podivné stavby.

Účastníci příští expedice budou potřebovat těžké skafandry, ale bez průhledných masek. To, co se děje venku, musí očima sledovat pouze videokamerou s ochrannými filtry, které ochrání oči potápěčů před oslepujícím světlem a jejich tělo od ničivého záření. Náklady na zařízení nebudou levné, ale výsledek výzkumu může ospravedlnit veškeré úsilí a prostředky.

Michael Gerstein

http://paranormal-news.ru/news/tajna_kamchatskogo_ozera_bolshoj_kalygir/2015-11-24-11578



Читатели нередко пишут нам об удивительных происшествиях и эпизодах, свидетелями которых им довелось быть.

Наш очередной выпуск «Антологии таинственных случаев» составлен целиком по материалам читательских писем.

Давая возможные объяснения случившемуся, мы просим читателей журнала присылать нам сообщения о встречах с необыкновенным.

ЧТО ЭТО БЫЛО?

СЛУЧАЙ НА ОЗЕРЕ БОЛЬШОЙ КОЛИГЕР

В 1937—1938 годах я работал научным сотрудником камчатской вулканологической экспедиции. В мае 1938 года мне вместе с моим товарищем Николаем Мельниковым случилось проделать большой путь через камчатские дебри. Четыреста километров без дорог, через болота, реки и топи... Было на нашем пути и озеро Большой Колигер. Пришлось идти по пояс в воде, минуя спасающие верхушки ольховника. Погода стояла на редкость солнечная, вода в озере была совершенно штилевая. Совсем близко от себя мы видели частые всплески крупной рыбы.

Я шел первым и где-то на середине пути увидел отвесную скалу, возле которой ольха не росла. В скале была пещера. Подумав, что в ней можно будет обсушиться и отдохнуть, я направился к берегу. Согнувшись, вошел я в пещеру, но когда поднял голову, то увидел, что мся пещера залита водой. В глубине же ее видне-

ся каменистый, черного цвета островок, в середине которого разлаивалось яркое бело-голубое сияние. Всего около двух минут я смотрел на него, а когда услышал позади шаги Мельникова и оглянулся, то погрузился во тьму. Я понял, что ослеп. Упав на руки в воду, истошно закричал: «Николай! Помоги! Я ничего не вижу!» Мельников, подхватив меня под руки, поволок к выходу.

Более километра, по пояс в воде, нес меня на плечах мой товарищ.

На сухом берегу, среди низкорослых берез, мы лежали очень долго. Я по-прежнему ничего не видел. Николай, как мог, старался меня ободрить, говоря — это пройдет, все будет хорошо, ты снова будешь видеть. И действительно, спустя десять часов я стал различать какие-то стремительно прыгающие белые, зеленые и желтые пятна. Еще через час в глазах возникла розовая пелена. Солнце клонилось к закату, и я впервые за много часов тьмы увидел облака, потом верхушки берез и своего спасителя.

С тех пор прошло много лет. Старший лейтенант Николай Мельников погиб в годы войны под Ленинградом. Как он рассказывал мне, он тоже видел сияние, но совсем недолго — буквально секунды. По-видимому, это обстоятельство и спасло его от временной слепоты.

К сожалению, мне не удалось снова побывать на озере Большой Колигер, хотя мысль о загадочном сиянии долгие годы не давала мне покоя. Все специалисты, к которым я обращался за разъяснением, только разводили руками. Никто пока так и не смог ответить на вопрос: что же это было?

И. Г. СОЛОВЬЕВ

Г. РИГВ

«ЧЕЛОВЕК В ЧЕРНОМ»

Случилось это снежной зимой 1936 года в совхозе «Октябрьский» (Казахстан, Павлодарская область). Мне тогда было 15 лет. Рано утром я шел в школу по пустынной проселочной дороге.

Было уже светло, хотя солнце еще не взошло. Погода стояла морозная, ясная.

Внезапно я увидела в небе слева от себя быстро движущуюся темную точку. Она приближалась, увеличивалась в размерах, и через несколько секунд стало заметно, что это человекоподобная фигура в черном, идущая в профиль. Линия ее полета образовывала с дорогой угол примерно в 60°.

Роста этот человек был, как мне показалось, среднего; черная одежда обтягивала его полностью, как козырьке. Отчетливо выделялась голова (вернее — что-то вроде шляпы) и массивные («квадратные») руки, плотно прижатые к туловищу. Кистей рук и ступней ног видно не было. За спиной человека виднелся предмет овальной формы, похожий на рюкзаки.

Глядя в испуге на летящего человека, я вдруг обнаружил, что он изменил направление полета и теперь летит прямо ко мне. При повороте его правая рука чуть-чуть согнулась в локте.

Теперь человек был виден явнее, но лица его я рассмотреть тем не